

Nimimerkki ADE AHJO: MATKALLA JONNEKIN

Värikkäät hylkeet patsaina kadulla. Toni Niemisen mitalit saavat uuden elämän – ovat kaupan.

Länsimetroa harjoitellaan, valmistuu joskus.

Katselen maailmanmenoa: vanhuksia huijataan, poliisia kaahataan pakoon, joku juoksee tarjousten perässä.

Ruotsin poliisi pidättää jälleen jonkun Olof Palmen murhasta.

Tehdään taidetta vaikka satelliittikuvista. Ufo lentää läheltä ohi. Joku kuvasi sitä. Ufo pääsee näyttelyyn, ja

minä pidän puheen avajaisissa – kerron mitä kerron. Salaisuus alkaa murtua.

Turhapuro viilettää paikalle aurinkolaseissa, antaa paitansa näyttelyyn. Baarissa vodka virtaa kuin Kymijoki.

Kaupungilla on lämmintä, minulla kylmät väreet. Kartta johdattaa sinut luokseni. Kysyt 10 kysymystä,

vastaan mitä vastaan. Tule ihoni lämpöön. Kanada on vastaus. Ei, vaan Intia, sanot ja riistät kysymyksen

huuliltani.

Puupaltoonni taskussa minulla on Kuolleiden kirja. Luen sitä matkalla jonnekin. Myyn vaikka elämäni, jotta

saisin sen takaisin. Kukaan ei osta mitään. Hinnastakaan ei ole sovittu. Maailma menee menojaan. Minä

ajelehdin rantaan. Minusta tehdään taidetta. Joudun näyttelyyn, missä kukaan ei käy.

Eilen väsytti. Espanjan tunti jäi väliin. Kävin saunassa. Se on terveellistä. Verenpaine laskee ja tunnelma

nousee. Eilen satoi lunta, pyrytti.

Tänään vasta sataakin. Huomenna bussit eivät kulje. Aktiivimalli ahdistaa. Esimiehen kyydissä töihin. Lapset

otetaan mukaan. Lastentarhoissa ei ole hoitajia.

Lunta vaan pyryttää. Takseilla on kerrankin asiakkaita. Jotkut jäävät kotiin. Joku tekee etätyötä yksikseen.

Minä jään eläkkeelle kuukauden päästä. Täytän kohta 65 vuotta. Eläkettä on täytynyt nostaa tekemällä töitä.

Minä muutan ensi vuonna Espanjaan. Siellä on lämmintä. En jää kaipaamaan räntää, en rakeita, enkä

kultaakaan, sillä hänet otan mukaani.

Valkoinen paperi edessäni, valkoinen hanki katoamassa – vihdoinkin.

Talvi on suuri erehdys täällä länsi-Siperiassa. Suksin pian - lomalle Aurinkorannikolle ja jätän sukset suosiolla Suomeen.

Enhän palele siellä, missä on yksinkertaisia ikkunoita ja ilmalämpöpumppuja. Mereltä tuulee, kostea ilma tunkeutuu parvekkeelle, pyykki ei kuivu.

Voi tätä talvea, sanon, kun olen vielä täällä Suomessa. On maaliskuu ja lähdän viikon päästä lomalle Fugeen.

Mikä on lyhin reitti talvesta talveen? En halua jämähtää Helsinkiin. Kaikki muu on muualla. On Längelmävesi tuolla, Tappara terästä ja Thelman pullapuoti siellä.

Olen työssäkäyvä eläkeläinen, hyväkuntoinen, vaikken tee juuri mitään kunnolla. Mutta siellä on talvesta kesään lyhyt matka. Se mahtuu korvien väliin. Siellä aivoistani sulaa ikijää ja virtaa silmistäni ulos koskina. Aivoissani on kaikki tieto, en ole tästä tietämätön.

Yö kuluu ja tulee joskus aamu. Töihin on vielä mentävä, kunnes sekin loppuu.

Viimeisinä öinä, kun on vielä kesä ja syksystä vasta aavistus, istun naiseni kanssa puolihämärässä huoneessa. Led-kynttilät läpättävät, olemme eläkeläisiä, vielä vähän aikaa työssä. Syksyllä lähdemme Fuengirolaan. Hola!

Tästä on kirjoitettava: mitä oli urani? Satunnainen viime käden apulainen, työläinen, äidinkielen maikka, valmistuttua ei työtä iäkkäälle. Tornioon olisin päässyt, mutta ei ollut ajokorttia. Sitäkään.

Suomi on eurojackpottaajien maa, täällä asuu maailman onnellisin kansa. Syksyllä lähdän maailman terveellisimpään maahan, Espanjaan.

Minä hymyilen vinosti, sisään päin, kolmannella silmälläni. Hengitykseni hiljenee, kun meditoin.

Matka sisimpääni on pitkä, välillä on syötävä ja juotava, että jaksan kuunnella tätä meteliä. Luonto herää talviunesta kuin karhu.

Tämä on sitä aikaa, kun odotan naiseltani kuvauksellista otetta ja asentoa.

Lippu liehuu tangossa: on Minna Canthin - päivä. Täällä maan ääressä päivä pitenee, ja juhannus on kylmä, uida ei tarkene, paitsi saunan kautta. Sudenkorentojen laivue veden yllä. Saunan jälkeen ajatuksissa kaiken kattava teoria siitä, että voisimme elää pitkään ja vanheta arvokkaasti.

Sitä saa, mitä tilaa: aikaa ei ole.

Itken tässä lumisateessa. Takatalvi on tullut tänne länsi-Siperiaan. Jäämereltä puhalttaa kylmä tuuli, ulos ei uskalla mennä.

On toukokuu.

Enää ei ole äitienpäivää. Äiti asuu rinnakkaismaailmassa, isä myös. Isä rakentaa uutta elämänpiiriä. Äidistä en tiedä, mutta mummu on jo sisäavaruuden lapsi.

Nyt on kevät, ja sataa lunta. Minä lähdän etelään. Uskon kuolemanjälkeiseen elämään, kun kaikki tulevat sieltä. Suomea ei siellä juuri tunneta, Kekkonen kyllä. Hän heitti pirun alas helvettiin, jota ei ole.

Kaikki sen jo tietävät: lähdän naiseni kanssa Espanjaan. Siellä kukkivat kirsikkapuut ja banaanit ovat makeita. Saan silti ikävöidä Suomen sinisiä järviä, kukkaniittyjä, aavoja järvien selkiä, marjamaita, lintujen laulua. Luonto kutsuu meidät.

Rakastan elämää.

Espanjasta tuodaan autoja Suomeen ja talvimansikoita. Missä sinä olet kahden viikon päästä? Minä olen tässä maisemassa.

Sataa edelleen lunta, ja minä menen pehkuihin.

Suomi taantui pitkään, nyt on elpyminen alkanut.

Menen saunaan ja heitän kovat löylyt. Aurinkorannikolla on 300 suomalaisyritystä. Pannaan ovet kiinni ja unohdetaan kesän tulo. Minä jäykistyn, olen kovaa graniittia. Minua saa taltalla hakata, valmistun patsaaksi. On jo kylmä, ja pitäisi mennä nukkumaan.

Suojelusenkeli lensi ohitse, kenen enkeli se on? Minä en tunne sitä, vaikka kirjoitan kuolemasta ja rakkaudesta. Naiseni synnytti lapsemme aikoja sitten. Minä olen jo yli kuudenkymmenen. Elämä saattaa mennä nopeasti ohi, vaikka naiseni lantion kaaret humalloittavat.